

Szózat a város kapuja előtt

*Itt az idő atyámfiai, hogy kínáljatok engem kenyérrel,
Hogy üveg-álmú hegyek sóját megízlelje az én ajkam.
Mint szakadékok mélye az éjszaka után, ha kitárul
Az érckorongú napnak, — olyan a lelkem.
Illatozó pemetefű, illanó illatú kovász.*

*Itt az idő atyámfiai, hogy megkeressem
Az én kedvesem házat, hogy szálas haját
Gyenge tenyérrel simítsam s megkínáljam Őt
A forrás harmatos vizével.*

*Vezetetek engem végig a köves úton,
A hosszú úton, hol öszvérek mellett
Árok meredek partján beszélgetnek
A napsütötte parasztok, s más tájak felé
Úgetnek a kapzsi kereskedők...*

*Vigyetek a templomba engem,
Hol zsolozsmáját mondja a nép,
S hamu hull a vén papok szemére,
Kik zsarnokmódra kívánják már az Istent.*

*Mutassátok meg az utat a karámok felé
Hol pásztorok járnak a nyájjal
A hajnalok vizénél s ünnepek napján
Ártatlan gödölyét áldoznak az Úrnak...*

*Segítsetek engem, — lüktető szívemben ne lakozzon önzés.
— Munkám gyümölcsét mindig megosszam. —
S kerüljenek a Bűn fekete bakjai,
Melyek a fukar ember kapuját döngetik
Bőjt idején, koppanó szarvakkal...*

*Itt az idő, hogy elfogadjatok engem!
— Ami elmúlt, úgy örvénylik, mint a folyam vize
Messze a szirtek fölött
Amerre a hegyi viharok járnak.
— Völgyünkben szellős erdők mosolyognak,
S résükön vidáman iramlík a szarvas.*

*Az én szerelmemhez mennék, ki halvány arcával
Vár engem, és bánat szakítja szívet,
Mint virágok szárát katonák saruja
A kopár, napszitta dombokon.
Vár engem az én kedvesem, kapuja tárva —
Asztalán bor van és kenyér.*

*Atyámfiai, fogadjatok be engem!
Az örök lándzsája izzik a napban itt a falak előtt.
Száraz puszták nyújtóznak mögöttem,
S lángol a déli tűzben a hegyek mészköves orma . . .*

SZABOLCSI GÁBOR

Igazságot!

*Ha sokan vétkeztek, hát én is
Részes voltam sok ferde bűnben,
S nem mentségem, hogy ügyünkhöz
E bűnökben sem voltam hűtlen,*

*Inkább csúfság, hogy emberül
Akarván élni a jövőnek,
Nem szólaltam: embertelen
Ha a jövőért összetörnek*

*Emberek, akik segítségül
Lelkük is adták a reménnyel:
Szép örömük mindannyiónk
Örömébe ragyogva ér fel.*

*Az se mentség, hogy engem is
Megtörttek végül sanda vádak,
Hogy a jövőért égő szívvel
Örültem volna a halálnak,*

*S ha most bárki is föloldozna,
Én nem oldozom föl magam.
Ne szóljon inkább, ha igazat
Nem volna bátor a szavam.*

*Igazat szólva tehetünk csak
Igazságot e csúf világban,
Hol még tengernyi képmutatás
Csalás. önzés és gyávaság van.*

*Szívünk veszti, ki prédikálja
Kevés az ami emberi.
Nekünk éppen az emberit kell
Teljessé felnöveszteni.*

*Igazságot! Csak ez a törvény
Adhat nyugalmas éveket
Annak ki erre a világra
Mégis embernek született.*